

Arrest

nr. 164 671 van 24 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 september 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 augustus 2015 tot weigering van het duurzaam verblijf (bijlage 24).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De feiten worden in de nota als volgt samengevat:

“Verzoeker diende d.d. 2 maart 2010 een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in als bloedverwant in opgaande lijn (bijlage 19ter). Hij legde de geboorteakte van zijn zoon [A.M.] ter staving van de verwantschapsband.

Op 20 maart 2015 werd verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart ten gevolge van de aanvraag gezinshereniging die verzoeker indiende in functie van zijn Belgische zoon [A.M.].

Verzoeker diende d.d. 6 maart 2015 een aanvraag van een duurzaam verblijf in (bijlage 22). Hij legde ter ondersteuning van zijn aanvraag een kopie van zijn verblijfskaart en een bewijs van goed gedrag en zeden.

Op 3 augustus 2015 werd de beslissing tot weigering van het duurzaam verblijf genomen (bijlage 24)."

Deze bijlage 24 vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 56, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag om duurzaam verblijf, ingediend op 06.03.2015 door de genaamde [...] geweigerd.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden van art. 42 quinquies §1 van de wet van 15-12-1980 of aan de afwijkingen op art. 42 quinquies die beschreven staan in art. 42 sexies van diezelfde wet.

Op betrokkene is, gezien hij reeds van in 2009 in België verbleef nog de reglementering van toepassing van voor de wetswijziging bij programmawet van 28.06.2013.

Betrokkene is ingeschreven in het vreemdelingenregister sinds 22.10.2009 en verkreeg op 22.03.2010 het verblijfsrecht op basis van gezinshereniging met [A.M.] [...].

Hij heeft gedurende 3 jaar weliswaar ononderbroken verblijf genoten maar was niet die ganse periode gevestigd met de EU-burger in functie van wie hij het verblijfsrecht verkreeg. Zij waren die ganse periode NIET samen gevestigd.

Artikel 42 quinquies (tweede lid) vermeldt het volgende: 'Familieleden die geen burger van de Unie zijn, kunnen het in het eerste lid bedoelde duurzaam recht slechts verkrijgen indien zij gedurende deze periode gezamenlijke gevestigd waren met de burger van de Unie ' Die gezamenlijke vestiging geldt niet voor de familieleden die in de artikel 42 quater § 3 en § 4 van de wet van 15-12-1980 bedoelde voorwaarden vervullen, noch voor de familieleden die hun verblijf behouden op grond van artikel 42 quater § 1, tweede lid van de wet van 15-12-1980.

Betrokkene heeft bijgevolg geen 3 jaar ononderbroken verblijf genoten in België op grond van de bepalingen van titel II, hoofdstuk 1 van het vermelde besluit van 08.10.1981 (voor het in voege treden van de wijzigingen aangebracht door de programmawet van 28 juni 2013) waardoor het duurzaam verblijfsrecht aldus niet toegestaan kan worden. Hij toont ook niet aan te voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in de uitzonderingsgronden waardoor hij, ondanks dat er geen samenwonen is geweest gedurende de ganse periode van drie jaar, toch het duurzaam verblijfsrecht zou kunnen verwerven (zie art. 42 quater §§3 en 4 of artikel 42 quater§1, tweede lid van de wet van 15/12/1980)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel en enig middel werpt verzoeker op:

*"- SCHENDING VAN ART. art. 42 quinquies, § 1 vrw., lid 2
- SCHENDING VAN ART. 62 VAN DE VREEMDELINGENWET EN ARTT. 2 EN 3
DE WET DE WET VAN WET BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE
MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN (WET 29 JULI 1991)
- SCHENDING VAN DE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR:
ZORGVULDIGHEIDSPlicht".*

Verzoeker betoogt als volgt:

"Conform art. 42 quinquies, § 1 vrw., lid 2 moeten derdelandsfamilieleden gedurende deze periode van drie jaar gezamenlijk gevestigd gebleven zijn met de Unieburger, uitgezonderd de familieleden die de voorwaarden van art. 42 quater, §§3 of 4 vrw.vervullen, en de familieleden die hun verblijf behouden krachtens art. 42 quater, §1, tweede lid vrw.

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting daarentegen zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voor genoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidtoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). In eerste instantie dien er te worden opgemerkt dat verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker in de bestreden beslissing niet aantoonde te voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in art. 42 quater §§3 en 4 of art. 42 quater §1, tweede lid vrw. .

Indien verwerende partij een beslissing tot weigering van duurzaam verblijf weigert, kan er redelijkerwijze van haar worden verwacht dat zij hem eerst op duidelijke en nauwkeurige wijze verzoekt om alle vereiste inlichtingen en stukken mee te delen ten einde een beslissing te kunnen nemen, wat verwerende partij in casu duidelijk nagelaten heeft om te doen.

Uit de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid of verwerende partij dergelijk aanvullende stukken en inlichtingen aan verzoeker heeft verzocht, evenmin kan er uit worden geconstateerd op basis van welke stukken precies verwerende partij tot de conclusie komt dat verzoeker niet aan de uitzonderingsvoorwaarden van art. 42 quater §§3 en 4 of art. 42 quater §1, tweede lid vrw. zou voldoen.

In tweede instantie impliceert het begrip “gezamenlijke vestiging” niet de verplichting om samen te wonen of permanent een gemeenschappelijk leven te leiden. Indien de vreemdeling die een onderdaan is van een lidstaat van de E.E.R. of de Belg, bij wie men zich voegt, daadwerkelijk in België verblijft, dient er nagegaan te worden of de betrokkenen gezamenlijk gevestigd zijn, d.w.z. een gemeenschappelijk leven leiden.

Verwerende partij stelt dat zij gedurende die ganse periode niet samen gevestigd waren. Uit precies welke inlichtingen en stukken zij een dergelijke stelling puurt is niet duidelijk in de bestreden beslissing.

Uit de bijgebrachte stukken blijkt immers dat de zoon van verzoeker nl.: [A.M.] steeds de huurgeleden van verzoeker heeft voldaan. Bovendien blijkt tevens dat verzoeker evenals zijn zoon daadwerkelijk in Bilzen wonen en qua woonst maar enkele meters van elkaar verwijderd. De specifieke reden aangaande de niet inschrijving/woonstbetrekking van verzoeker bij zijn zoon is ingegeven door het gegeven dat zijn zoon een sociaal woning betreft, dewelke uiteraard contractuele beperkingen heeft inzake beschikbare woonruimte.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoeker met zijn Belgische zoon en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothesen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, *Beginnelsen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982 – 1983, 963.).

Dat het middel bijgevolg ernstig is;”.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voor genoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die

aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. De bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 42quinqües van de Vreemdelingenwet *“van voor de wetswijziging bij programmawet van 28.06.2013”*. Kernvaststelling van de bestreden beslissing is: *“Hij heeft gedurende 3 jaar weliswaar ononderbroken verblijf genoten maar was niet die ganse periode gevestigd met de EU-burger in functie van wie hij het verblijfsrecht verkreeg. Zij waren die ganse periode NIET samen gevestigd.”* Verzoeker is het niet eens met deze vaststelling. Hij stelt, in wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van het middel, dat het niet duidelijk is uit precies welke stukken en inlichtingen verwerende partij de stelling puurt dat hij en zijn zoon niet samen gevestigd zijn. Verzoeker wijst verder op de inhoud van het begrip *“gezamenlijke vestiging”*. Verzoeker preciseert dat er geen verplichting is om samen te wonen met de EU-burger met wie men zich voegt en dat wat telt is of ze een gemeenschappelijk leven leiden.

2.4. Artikel 42quinqües van de Vreemdelingenwet werd ingevoegd door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de Vreemdelingenwet. Het voorziet onder meer dat familieleden van burgers van de Unie, die zelf geen burgers van de Unie zijn, het duurzaam recht slechts verkrijgen indien zij gedurende een bepaald periode – in casu door de verwerende partij ingevuld als een periode van drie jaar – gezamenlijk gevestigd waren met de burger van de Unie. Deze voorwaarde inzake gezamenlijke vestiging geldt niet voor de familieleden die de in artikel 42quater, §§ 3 en 4 van de Vreemdelingenwet bedoelde voorwaarden vervullen, noch voor familieleden die hun verblijf behouden op grond van artikel 42quater, § 1, tweede lid van dezelfde wet. In de memorie van toelichting bij artikel 30 van het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet dat ertoe strekt artikel 42quinqües in te voegen in de Vreemdelingenwet, kan het volgende gelezen worden: *“(…) De familieleden die zelf geen burger van de Unie zijn, moeten in principe gedurende deze drie jaar gewoond hebben bij de burger van de Unie. Een uitzondering wordt echter voorzien ten aanzien van ten eerste de familieleden die hun verblijfsrecht behouden hebben op basis van de artikelen 12.2 en 13.2 van de richtlijn (cfr. artikel 18 van de richtlijn). In geval van vertrek of overlijden van de burger van de Unie, of in geval van ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk, beëindiging van geregistreerd partnerschap zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, 1° en 2°, of afwezigheid van gezamenlijke vestiging, kunnen de familieleden die geen burger van de Unie zijn, het bedoelde duurzaam recht slechts verkrijgen indien zij zelf voldoen aan de voorwaarde van artikel 40, § 4, of opnieuw een familielid zijn van een burger van de Unie die voldoet aan de voorwaarde van artikel 40, § 4. Ten tweede geldt eveneens een uitzondering op de vereiste van gezamenlijke vestiging voor familieleden die vallen onder het principiële toepassingsgebied van artikel 42quater, § 1, eerste lid, maar hun verblijf behouden hebben aangezien ze reeds meer dan twee jaar verbleven hebben en er geen sprake was van een schijnsituatie (cf. art. 42quater, § 1, tweede lid).”* (Parl.St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, p.56).

2.5. Verder dient er ook nog rekening te worden gehouden met het gestelde in artikel 42sexies, §§1 en 2 van de Vreemdelingenwet, die bepalen:

“§1 In afwijking op artikel 42quinqües wordt het duurzaam recht op verblijf alvorens de ononderbroken periode van (...) jaar verblijf verstreken is, toegekend aan de volgende categorieën werknemers of zelfstandigen, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°: (...)

§ 2. De familieleden van de in § 1 bedoelde burger van de Unie verkrijgen eveneens een duurzaam recht op verblijf.”

In de memorie van toelichting bij artikel 31 van het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet dat ertoe strekt artikel 42sexies in te voegen in de Vreemdelingenwet, kan het volgende worden gelezen: *“De § 2 handelt over de familieleden en is overgenomen van 17.3 en 17.4 van de richtlijn.*

De voornoemde bepalingen vloeien voort uit het behoud – in de hoedanigheid van verworven rechten – van specifieke voordelen voor de burgers van de Unie die een activiteit, al dan niet in loondienst, uitoefenen, en voor hun familieleden. Deze voordelen worden toegekend door de verordening 1251/70/EEG van de Commissie van 29 juni 1970 met betrekking tot het recht van werknemers om verblijf te houden op het grondgebied van een lidstaat na er een betrekking te hebben vervuld en door de richtlijn 75/34/EEG van de Raad van 17 december 1974 betreffende het recht van onderdanen van een lidstaat op het grondgebied van een andere lidstaat verblijf te houden na er een werkzaamheid anders dan in loondienst te hebben uitgeoefend.”

2.6. Het principe is dus dat verzoeker dient samen te wonen met zijn zoon gedurende een bepaalde periode, wil hij in aanmerking komen voor een duurzaam verblijfsrecht. Verzoeker kan niet onwetend zijn van de stukken die hij heeft overgemaakt aan de verwerende partij ter ondersteuning van zijn aanvraag voor een duurzaam verblijf. Hij kan ook niet onwetend zijn van het feit dat hieruit blijkt dat hij niet samenwoont met zijn zoon en dat dit de reden is waarom de verwerende partij van oordeel is dat hij gedurende de hele periode niet samen gevestigd was met zijn zoon, te meer daar verzoeker in zijn verzoekschrift betwist dat hij dient samen te wonen met zijn zoon en uitlegt waarom dit niet het geval is. Verzoeker kan dan ook niet dienstig een schending van de formele motiveringplicht voorhouden in dit verband. De formele motiveringsplicht leidt er niet toe dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen te worden vermeld (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 1999, p. 167-168).

Het tweede onderdeel van het middel is derhalve niet gegrond.

2.7. In wat kan worden beschouwd als een eerste onderdeel van het middel, valt verzoeker over de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij niet voldoet aan *“de afwijkingen op art. 42 quinquies die beschreven staan in art. 42 sexies van diezelfde wet”* en dat hij niet aantoonst dat hij toch het duurzaam verblijfsrecht zou kunnen verwerven op grond van *“art. 42 quater §§3 en 4 of artikel 42 quater§1, tweede lid van de wet van 15/12/1980”*, zijnde de afwijkingen die beschreven staan in artikel 42quinquies, §1 van de Vreemdelingenwet zelf.

2.8. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift is het niet aan de verwerende partij om *“op duidelijke en nauwkeurige wijze”* verzoeker te verzoeken *“om alle vereiste inlichtingen en stukken mee te delen ten einde een beslissing te kunnen nemen”*. Immers bepaalt artikel 56 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenbesluit) waarnaar de bestreden beslissing verwijst, in het eerste lid het volgende: *“Het familielid dat geen burger van de Unie is dient het duurzaam verblijf aan te vragen bij het gemeentebestuur via de bijlage 22. Bij deze aanvraag moet het familielid alle bewijzen overmaken die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden voor duurzaam verblijf, zoals voorzien in artikelen 42quinquies en 42sexies van de wet.”* Dit houdt in dat het verzoeker is die dient aan te tonen dat hij voldoet aan het uitgangspunt zoals vermeld in artikel 42quinquies van de Vreemdelingenwet, met name gezamenlijk gevestigd zijn met de burger van de Unie in de zin van met deze samen te wonen, of aan de afwijkingen hierop, vermeld in de artikelen 42quinquies en 42sexies van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan eens te meer niet dienstig voorhouden niet te weten welke stukken hij heeft overgemaakt in het kader van deze afwijkingen, minstens toont hij niet aan dat hij heeft aangetoond te voldoen aan de uitzonderingsvoorwaarden, zodat bijkomend ook geen belang blijkt bij de betrokken kritiek. Een schending van de formele motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht blijkt niet.

Het eerste onderdeel van het middel is niet gegrond.

2.9. Dienvolgens is het eerste middel niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA